

KAPITOLA PRVNÍ

LADA

O knížeti Dragovitovi se tradovalo, že se v noci mění ve vlkodlaka. Lada tomu nikdy nevěřila. Když se však teď dívala na rozervaná těla nejlepších rugijských vojáků, s jistotou věděla, že se nejednalo o práci žádného obyčejného člověka nebo zvířete. Kmeny stromů se ve světle měsíce, který se prodíral skrze větve vysokých stromů, vlhce leskly. Mrtví se jako slamění panáci povalovali všude, kam pohlédla, a kdyby Ladě nestoupala do krku žluč z všudypřítomného železitého puchu, pak z tohoto pohledu už zaručeně ano. Na cvičišti sice trávila dlouhé hodiny, ale taková jatka ještě nikdy neviděla.

Polkla, ale chvíli nato už zvracela přímo ze hřbetu svého koně. Niris ani v ten moment neustal v nervózním tanci na místě. Lada se na sebe zlobila. Přece *věděla*, že se tohle stane, a rovněž ze svého vidění tušila, proč je její bělouš tak neklidný a co bude následovat.

Neotřela si ústa ani zaslzené oči, rovnou pevně sevřela otěže a vyrazila odtamtud pryč. Největší šanci na přežití měla, pokud by se dostala do svatyně, ve které hořel ugnis szventa, věčný oheň. Jednu takovou zasvěcenou Perunovi minula asi před hodinou, když projížděla okolo Jasmundského jezera. Nirisova kopyta se bořila do měkké hlíny a zamotávala do větviček svídy a zimolezu. Lada si uvědomila, že se svým koněm prchá jinou cestou, než kterou na hrůzné místo přijela, a pátravě se rozhlédla. Bála se, aby neuvízli v bažině, mnohem větší obavy v ní však vzbuzovalo vědomí, že ustaly všechny zvuky lesa. Hlasité, klokoťavé skřeky stovek obojživelníků rázem vystřídalo podezřelé ticho.

Zatímco se Ladin kůň tryskem řítí lesní stezkou, o které konečně dcera knížete Kroqa věřila, že vede k jezeru, svit měsíce povadl. Mhouřila oči, aby toho před sebou viděla co nejvíc, a krčila se před obrovskými nočními můrami, které se jí míhaly kolem obličeje. Drápkům jedné z nich se nestačila vyhnout a pravá tvář jí teď pálila.

Les rozechvělo hromobití. Nejprve váhavé a potom smělejší, až se tím zvukem Ladě rozchrastily kosti v celém těle. Listí na stromech se třáslo stejně jako Nirisovy svaly. Na okamžik uvěřila, že jí Perun dává znamení. Že se do svatyně navzdory vidění stihne dostat. Až po chvíli si uvědomila, že rytmické dunění nejsou poslední stopy po hřmění. Vzápětí koutkem oka zachytila pohyb.

Nenadálá síla ji odmrštila pryč. Dech se jí zadrhl v krku. Slyšela žuchnutí a nelítostné křupnutí a o chvíli později sama tvrdě dopadla do trávy. Zatmělo se jí před očima. Do nohy jí vystřelovala ostrá bolest. Rychle za sebou nahmatala kmen stromu a vyškrábala se do stoje. Její rozostřený pohled přitom zavadil o Nirisovo nehybné tělo.

S tichou zuřivostí sevřela prsty kolem rukojeti meče a do dlaně druhé ruky se jí zaryl amulet sekyrky. Ucítla rozechvělý přívál energie, přesto se svět nadále kolébal a třásl. Lada se v tom zmatku snažila zahlédnout nepřítele. Otočila se přesně ve chvíli, kdy se za jejími zády ozvalo tlumené zafunění. Její pohled se střetl se žlutolícíma očima. Hlava vlka byla obrovská. Nemohlo být pochyb, že za stvořením stojí nějaká nadpřirozená síla. Lada klopýtla dozadu, když příkrčené zvíře začalo ještě víc růst. Až o chvíli později si uvědomila, že takhle obrovský byl vlkodlak celou dobu. Teď jen stál na zadních a vypínal do výšky celé tělo. Převyšoval dceru knížete o dobrou polovinu.

Věděla, že její šance na přežití jsou mizivé. Pochroumaná noha jí znemožňovala jakýkoliv rychlejší pohyb. Její kůň byl mrtvý. Do svítání bylo daleko a v širém okolí nebylo ani živáčka. Tenhle vlkodlak mohl být kdokoli, ale Lada věděla, s kým má tu čest.

Takový paradox. Vydala se do Moggastu, aby knížete Dragovita přelstila nebo se mu přinejhorším postavila tváří v tvář. Unesl její sestru, *věděl, že to byl on*, a nehodlala to nechat jen tak. Jenže takto si to nepředstavovala. Zdálo se, že zemře, aniž by Kazi byl jen zahlédla.

Stromy rozkývala bouře. Z nebe padaly provazce vody, do ramen jí tlouklo krupobití. Kusy ledu se zachytávaly v černé srsti monstra a kutálely se po ní na zem jako špinavé perly. V Ladě vřela krev.

„Pusť moji sestru, ty stvůro,“ procedila skrz zuby. Tím okamžik váhání pominul a vlkodlakovy obrovské drápy vystřelily princezniným směrem.

Přesně na to Lada čekala. Ostří jejího meče se vlkodlakovi zakouslo do odkrytého boku. Dcera knížete sykla, protože podcenila svá zranění, ale nepřestávala okolo nepřítele se zaťatými zuby manévrovat.

Princeznin odpor netvora rozdráždil. Dorážel na ni dlouhými prackami a tělo si po její počáteční výhodě chránil. Nepřestávala ustupovat a její meč byl jedinou překážkou mezi ní a ostrými drápy a zuby vlkodlaka. Země pod jejíma nohama se propadala a mlaskala. Lada nevěděla, jestli je víc pokrytá deštěm nebo slinami, které monstra odletovaly od tlamy. Srdce jí divoce bušilo. Vytáhla nůž zpoza opasku a vrhla ho nepřítelovým směrem.

Les rozechvělo zavřeštění. Rukojet vykukovala z vlkodlakova protáhlého obličeje.

Lada se chytila větve nad sebou a s vypětím se na ni vytáhla. Ulehčovala přitom zraněné noze, jak nejvíc to šlo. Překotně si rukávem otřela tváře. Vlasy se jí lepily ke krku a zplihle visely v provazcích okolo obličeje. Ze stromu měla lepší rozhled. Příkrčila se, aby získala větší rovnováhu, sáhla do boty a sledovala, jak si nadpřirozené zvíře rve nůž z lebky.

Princezna v té tmě téměř nic neviděla. Přisahalaby však, že se v lese o kousek dál něco pohnulo. Na zlomek vteřiny se tím směrem zahleděla. Mohl to být jen jeden ze vzrostlých buků, ale Lada věděla své. Kůra byla ve skutečnosti zhrublá kůže, zelenavý povrch stromu vypadal jako mech, ale doopravdy se jednalo o huňaté chlupy. Drápy a rohy si člověk snadno spletl s větvemi. Ale vůbec nejvíc lešije prozradily jeho zářící zelené oči. Jejich záblesk v princezně vyvolal naději. Byla si téměř jistá, že v ruce ochránce lesa zahlédla jeho palici. Ještě včera v pozdním odpoledni spolu seděli na břehu potoka a Lada se snažila rozlousknout jeho hádanku, aby ji nechal pokračovat v cestě. Několik hodin ji pak provázal a poslouchal její štěbetání a humorné historky. Když se smál, listy v korunách stromů se třáslly a dceři knížete připadalo, že se rozskočí země.